

ŽIVOT VÍRY

Proměna společnosti evangeliem

J. Limr:
Nečurejte
do vody
/ 4

Židé čtou
Bibli jako my
Jiráskova
/ 8

Homosexuálové
mezi námi
/ 12

- 52 stran
- letní čtení
- soutěžní křížovka

Kazatel Kalašnikov

Padouch,
nebo hrdina?

8

Martin a Dana Kouteční

Pobyt v Izraeli nám pomohl dozrát

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Nečůrejte do vody Jakub Limr

ze života církve

6 Modlitby v sobotu ráno Jiří Boháček

7 Musíme se připravit na změny John Jung-Hyun Oh

rozhovor

8 Židé čtou Bibli jako my Jiráská Dana a Martin Kouteční

téma: Homosexuálové mezi námi

12 Má Bůh rád homosexuály? A co my? Jakub Limr

12 Šváb, který se na mě přísál Tamara

15 Úkol církve? Být rodinou Mark Yarhouse

16 Není totiž rozdílu... Kristýna a Martin

můj příběh

17 Věděla jsem, že mě nikdo nebude postrádat... Jana Nováková

20 Otec: Báł jsem se, abych do té doby nezemřel Michal Hubinák

21 Dcera: Chtěla jsem jen přehlušit bolest Petra Hubináková

misie

23 V Africe už nejspíš umřu Sam Childers

nad Bibli

26 Boží sad Matthew Sleeth

30 Naděje chromého v Kafarnaum David Novák

ze života církve

32 Manželské večery bouraly hradby Lucie Vlasáková

povídka

33 Rusovlasá Jiří Hueber

pastorace, vedení

34 Snížit nevěřícím laťku Ondřej Szturc

z historie

36 V zásadě musíme všechny pokládat za vyvolené Jan Kalvín, Jaroslav Pleva

recenze

38 Martin Smith: Iron Lung Marek Moškoř

38 Globální válka proti křesťanům Ivana Kultová

26

Bible je plná stromů

Proč se vytratily z naší teologie?

12

téma: Homosexualita

Ježíš o ní nemluvil. Skutečně?

21

Chtěla jsem jen přehlušit bolest

příběh otce a dcery

ŽIVOT VÍRY

ročník 30 / červenec–srpen 2019

cena 60 Kč

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS.

Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,

Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,

Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS.,

Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz. Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklama na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,

Legionárska 2, 811 07 Bratislava

tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk

www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:

Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1

tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Ydávateľ: KMS, IČ 539 147

Registrowáno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit.

Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články,

které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde,

prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce

je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzertní zadání dle možností,

s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzertní odmítnout.

Seznamovací a fundraisingové inzertní

nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce

a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

v době demonstrací ve stovkách našich měst a vesnic proti předsedovi vlády, kdy na Václavské náměstí v Praze přišlo 120 tisíc lidí a na Letné jich možná bude ještě víc (píšu před touto demonstrací), možná také přemýšlím o významu, možnostech a poslání vedoucích, a to třeba i když osobně vedoucím nejsem. Vedoucími je ale hodně lidí, a v církvi dokonce asi většina. Mnozí někoho vedou nebo rozhodují o věcech, které se týkají i někoho jiného. Nezapomínejme také, že s vůdcovstvím má řadu podobných rysů i rodičovství. Výchova určitě je vedení dětí. Děti nebo dítěte, když je to jedináček. V tom případě jsou vedoucí v početní převaze, ale stejně se při tom dost zapotí.

Vedoucím je svým způsobem jednou za čas i každý svéprávný plnoletý občan země s demokratickým zřízením, protože spolupřizpůsobuje o tom, kdo jeho zemi povede. Tady narazíme na krizi demokracie: Lidé, kteří velkou většinou nerozumí chodu státu, a buď vůbec neznají ty, které volí, nebo je znají jen zprostředkovaně (často hlavně kvůli propagaci), nejsou schopni volit kvalifikovaně. Tady demokracie narazí na své limity.

Demokracie ve středověku fungovala například při volbě opata v klášteře. Opat měl nad mnichy, kteří ho zvolili, obrovskou moc. To on udržoval kázeň pomocí tvrdých trestů (omezení jídla či spánku, „rajóny“ aj.). Kdyby si na někoho zasedl, mohl by mu v podmínkách kláštera opravdu zničit život. Mniši opata volili ze svého středu. Trávili s ním většinou už v řadě předchozích let 24 hodin denně. Každý den spolu na modlitbách v kostele proseděli několik hodin – v létě v chládku, v zimě v mrazu. Četli stejné knihy a poslouchali předčítání stejných knih. Poznávali se v nejrůznějších běžných i mimořádných situacích. Dokonale znali své silné i slabé stránky. Mimo to jim opat za jejich hlas nemohl slíbit vůbec nic, takže byli nuceni volit nezištně. Mniši si rozhodně nemohli dovolit vybrat někoho nekompetentního. Protože věděli, co potřebují, a protože dokonale znali každého, kdo mohl být zvolen, demokracie tady fungovala perfektně.

Nechci hořkovat nad demokracií, i když mě bolí, že při volbách často nemám koho volit, protože ty lidi dostatečně neznám, a ani je znát nemůžu. Často ale přemýšlím o vedení – ve společnosti i v církvi.

Vedoucí jsou nesmírně důležití. Nejen pro ty, které přímo vedou, ale i pro ty, kterým jsou příkladem. O tom, jestli je někdo dobrý, nebo špatný vedoucím, rozhoduje do značné míry to, jak vedení rozumí. Revoluci v pojetí vůdcovství přinesl Ježíš: Vedoucí nemá být šéfkem, ale služebníkem těch, kterým slouží. Proto se ještě dnes ministrům říká ministři, a to i tehdy, když významu slova ministr (sluha) nerozumějí, nebo na to zapomněli.

Těm, které vede, vedoucí slouží na svůj úkor. Ve službě se má zaměřovat na to, aby jeho svěřenci vyrostli a rozvíjeli se. Jako vedoucí nemáme hledat, kdo by zalepil díry a udělal nezbytné nepopulární úkoly. Hledáme předivo Božích stezek, aby lidé, které vedeme, byli tam, kde to pro ně Bůh připravil.

Lidé, které vedeme, tu nejsou k tomu, aby napomáhali růstu naší služby a vlivu, ani k tomu, aby uskutečňovali naši vizi. Lidé nesmí být nástroji vedoucích. Využívání má blízkost ke zneužívání. Svou službu a vliv neuskutečňujeme

skrze druhé. Výhradním cílem, proč do nich investujeme, je, aby rostli. (Pokud tomu tak bude, bude asi růst i naše pomazání a vliv, ale to je až druhotné, nesmí to být naším cílem.) Náš jediný úspěch je v tom, když úspěchu dosáhnou oni.

Velkou inspirací pro mě byl rozhovor ve francouzském sportovním deníku o vůdcovství s Travisem Tygartem, šéfem Americké antidopingové agentury (USADA). Tygart může za to, že sedmi-

Vedoucí – nejméně schopný člen týmu?

násobnému vítězi Tour de France Lanceovi Armstrongovi, který dopoval, byly odebrány všechny tituly z nejprestižnější cyklistické soutěže světa. Armstrongovy fanoušky ani samotného Armstronga to sice nepotěšilo, ale musíme si uvědomit, že Tygart šel tvrdě za spravedlností a že nedoceňitelně posloužil sportu. Svou důsledností účinně zapůsobil na závodníky, kteří si dělali naděje, že doping lze požívat beztravně. Prostě zjistili, že jim to neprojde.

Předcházející šéf USADA Terry Madden Tygartovi jako svému nástupci poradil: „Je potřeba, abys byl v rámci svého týmu tím nejméně schopným, nejméně inteligentním, nejméně oslnivým!“ Pro Tygarta byla tato rada velmi důležitá. Působí na mě jako praktická aplikace Ježíšovy teologie vůdcovství, přestože Krista Tygart v rozhovoru nezmiňuje ani jednou.

Maddenův postoj pokládám za součást poslání každého vedoucího, ať už v politice nebo v církvi. Cílem není mít navrch, ale nemít. Vedoucí skupinky může vidět budoucnost svých lidí následně: Ať jsou úspěšnější než já. To ale neznamená, že jim nemá mluvit do života a uhybat před zodpovědností vést.

Jako test, jestli moje chování odpovídá tomuto poslání, funguje třeba situace, kdy se ukáže, že jsem měl v něčem pravdu. Mám potřebu to připomínat? Když se něco podaří někomu jinému, připomínat to je naopak dobré.

Jak zareaguji, když se něco povede? Bereme ten úspěch za svůj, nebo si dokážeme užít, že je to úspěch celého našeho týmu? Postoj kristovského vedoucího je něco vnitřního, ale zároveň se to projevuje v našem chování k druhým (verbálně, ale i neverbálně). Naši spolupracovníci to vnímají (většinou nevědomě), nezávisle na tom, co říkáme.

Dotahovat Ježíšovu představu o vedení do důsledků není zatím zrovna běžné ani v církvi, natož v politice. Tě by mimochodem velice pomohlo, kdyby do ní vstoupilo víc křesťanů, a také, kdyby bylo víc křesťanů mezi voliči. I proto je důležité šířit evangelium.

Vyšší procento věřících (jak mezi politiky, tak v lidu) není ale jediná možnost – jsem přesvědčen, že nejen v církvi, ale i v politice může přinést revoluci právě Ježíšovo vyučování o vůdcovství. Cokoli biblického bude ať už věřící nebo nevěřící politik aplikovat ve své práci, přinese to požehnání lidem, které vede, i jemu samému. Byli jsme toho svědky například u Gándhiho, který ač nevěřící, vzal vážně Ježíšovo učení o neoplácení zlého zlým a stal se otcem nekrvavé revoluce v jedné z nejlidnatějších zemí světa.

□ Tomáš Dittrich

Nečůrejte do vody

Jaká další pravidla ignorujeme?

Jakub Limr

Začalo léto, a jestli chodíte na koupaliště, nejspíš míjíte cedule s různými pravidly. Zákaz běhání. Zákaz skákání ze strany do bazénu. A moje oblíbené: Zákaz močení do vody. Možná všechny ty nápisy vnímáte jen periferně. Říkáte si, že se vás netýkají, protože vy nic z toho neděláte. Podobně můžeme přistupovat k Božím pravidlům. Mám na mysli Desatero přikázání, třeba hned to druhé z nich. Kolik lidí, kolik křesťanů ignoruje slova o modlách, protože mají pocit, že se jich ve 21. století netýkají?

Jenže stejně někdy kolem bazénu popoběhneme. A nebudte naivní: Z průzkumů vyplývá, že víc než 40 % lidí čůrá do vody (krásné léto!). Když se podíváte, čemu všemu lidé věří a co všechno usiluje o naši pozornost, dojdete k tomu,

že druhé přikázání promlouvá i do současnosti. Nebudte naivní: Uctívání model se týká i nás.

Proto tedy ctěte Hospodina a služte mu oddaně a věrně. Odvrhněte bohy, kterým sloužili vaši otcové za řekou Eufrat a v Egyptě, a služte Hospodinu. Pokud se vám ale nelíbí sloužit Hospodinu, vyberte si dnes, komu budete sloužit – ať už bohům, kterým sloužili vaši otcové za řekou, anebo bohům Emorejců, v jejichž zemi bydlíte. Já a můj dům však budeme sloužit Hospodinu.“ (Joz 24,14–15 B21)

Připomínám Jozuovu radikální výzvu pro Boží lid: „Vyberte si,“ říká tenhle Mojžíšův učedník. Uctívání je součástí lidské podstaty. Všichni jsme věřící. Otázkou je, komu nebo čemu věříme. Všichni se rozhodujeme pro své bohy. Každý člověk něčemu slouží a něčemu obětuje – svoje city, čas nebo peníze.

Modla je něco, co je pro vás natolik zásadní, že když o to přijdete, váš život ztratí smysl. Modla je něco, na co se toužebně díváte a říkáte

si: Když to budu mít, můj život bude mít konečnou cenu. Zaposlouchejte se do toho, jak mluvíme. O čem všem dokážeme říct, že to zbožňujeme? Dostanete širokou škálu odpovědí: od čokolády po sex. Nebo o čem všem říkáme „To je můj život“? Sport, koníčky, práce... Chrámem vašeho uctívání může být supermarket, sportovní stadion, ale klidně i vaše kancelář.

Vyberte si. V sázce je hodně

Možností je spousta. A tak Jozue vyzývá: Vyberte si! A nadhazuje čtyři možnosti. Jako střelka kompasu ukazuje do čtyř směrů. V sázce je hodně, protože cesta, kterou se vydáte, určí, kde nakonec skončíte.

Bohové vašich předků zpoza Eufratu. Všichni rodiče předávají svým dětem hodnoty, které říkají, co nebo kdo je hoden naší důvěry a našeho uctívání. Možná právě vy jste vyrůstali v rodině, kde se bužkům jménem zaměstnání, podnikání nebo kariéra obětují tolik, že na nic jiného nezbyvá čas.

Když Jozue myslí na bohy zpoza Eufratu, má před očima například bronzovou sochu Molocha, v jejichž útrokách se zaživa upalovaly děti jako oběť zvrácenému božstvu. Byl to falešný bůh, který ničil a zabíjel rodinu. Čemu obětujete ty? A co obětujeteš?

krátce

◆ **Jan Eriksen kázal vězňům.** Koncem května do ČR opět zavítal norský evangelista, bývalý zločinec a autor knihy „Žil jsem v podsvětí“ Jan Eriksen, který ve spolupráci

Jan Eriksen (vlevo)

s KMS již léta jezdí kázat do českých věznic. Ve dnech 27.–29. 5. navštívil tři věznice.

„Na přednášku ve věznici Mírov přišlo z 36 předem přihlášených vězňů pouze osm, ale zato všichni reagovali na výzvu k přijetí Pána Ježíše,“ sdělila Životu víry Hana Pospíšilová, tajemnice KMS, která Eriksenovu misi ve vězení organizačně zajišťuje.

Program ve věznici Stráž pod Ralskem se konal ve vězeňském učilišti a zúčastnilo se ho 50 odsouzených. „Většina z nich si vzala Janovu knížku a pár si jich od nás vzalo i Nový zákon,“ vzpomíná Pospíšilová.

Třetí Eriksenovu zastávkou byla ženská věznice Velké Přílepy, kde si ho přišlo poslechnout 15 žen. „Všechny reagovaly na výzvu k přijetí Pána Ježíše pozitivně a nahlás se s Janem modlily. Také si od nás všechny vzaly Nový zákon. Místní kaplan říkal, že 13 z těch 15 žen vidí poprvé, byly to tedy ženy, které jinak na jeho programy ve věznici nechodí. Asi je zaujal letáček na nástěnku, který jsme kaplanovi dali k dispozici,“ popsala návštěvu Pospíšilová.

Jan Eriksen Českou republiku navštíví jednou až dvakrát ročně, celkem navštívil už 21 věznic, mnohé z nich opakovaně. KMS při těchto návštěvách spolupracuje s místními kaplany a pravidelně jim pro vězně zasílá křesťanskou literaturu a DVD.

◆ **Tkalci Božích příběhů.** Již devět let se každý rok v Holandsku koná konference EMDC (Euroasia Media & Distribution Consultation). Seminář Weavers (Tkalci) byl jedním ze 13 seminářů, které konferenci následovaly. Účastnilo se ho deset studentů, dva učitelé (z USA) a tři trenéři (z Kolumbie, Filipín a Indie).

Weavers je jedním z „nástrojů“ používaných v hnutí Evangelizační exploze a má dvě podoby: pro evangelizaci a pro výchovu učedníků. Seminář měl napomoci tomu, aby noví věřící vyrůstali, zapomenou Boží lásku i moc, pomohl druhým mluvit o prožitých těžkostech a vetkal do jejich příběhu povzbuzení z biblických příběhů.

„Od pátku do pondělí jsme používali stejný rámec o čtyřech částech: tvůj příběh, můj příběh, Boží příběh a nový příběh s následnou modlitbou a veršem na zapamatování. K deseti různým tématům jsme sdíleli vždy tři názorné ukázky: Dvakrát hovořili ve dvojicích učitelé

a trenéři, jednou jsme se (buď sami ve dvojici, anebo přede všemi) zapojili my. Jeden z dvojic představoval nově uvěřivšího (mohl si příběh vymyslet, ale většínou to byly skutečné příběhy), druhý zralejšího křesťana, který měl sdílet pravdivý příběh,“ uvedl vedoucí Evangelizační exploze v ČR Michal Krchňák. „Seminář byl velkou lekcí o empatii, ztotožnění se s druhým člověkem.“

Michal Krchňák

◆ **Připraveni? Hra!** Tato slova se v první polovině května rozléhala nad celým Křižanovem na Vysočině. 8. 5. tam totiž odstartoval 22. ročník tradičního Ringoturnaje, který pořádá křesťanská organizace pro práci s mládeží Royal Rangers. Letos byla jeho heslem výzva „Staň se šípem“.

Do rekreačního střediska Drak se na pět dní sjelo více než 650 royalistů z celé republiky (v předchozím roce jich bylo zhruba šest set). „Pořád ale máme kam růst. Naším cílem je vytvořit stabilní tým, který by byl schopný hladce zvládnout akci i pro tisíc lidí,“ uvedl ředitel Ringoturnaje Jan Holeček.

Již druhý rok byla součástí turnaje také speciální soutěž o Rangera roku. „Má ukázat výjimečné vlastnosti a schopnosti

rangerů. Disciplíny, ve kterých děti soutěží, prověří jejich dovednosti ve čtyřech oblastech: tělesné, duševní, sociální a duchovní,“ vysvětlil ředitel této soutěže Karel Hauptman. Odvážlivci tak soutěžili ve vázání uzlů, stavění stanu na čas, zapalování ohně i v biblických znalostech.

Soutěž o Rangera roku

Přestože je hlavní částí programu hraní ringa – letos se odehrálo celkem 450 zápasů na deseti hřištích v šesti věkových kategoriích –, smyslem akce je také budovat nová přátelství, hledat inspiraci u ostatních hráčů a hlavně prohloubit vztah s Bohem. Účastníci tak každý večer společně chválili Boha a poslechli si kázání o tom, jak být Božím šípem. Slova se ujal národní velitel Petr Walach, vedoucí břelavské přední hlídky Petr Helešic nebo pražský vedoucí Pavel Trefný.

„Mám radost, když můžu sledovat nová přátelství, která mezi royalisty vznikají. Díky Bohu za to, že i přes malou nepřízeň počasí všechno proběhlo hladce,“ ohlíží se za turnajem Petr Walach.

Viktorie Pokorná

◆ **Na petřínských výšinách.** V rámci Světového dne evangelizace se 25. 5. na pražském Petříně konal čtvrtý ročník hudebního festivalu Na výšinách. Za celý den

Bohové z Egypta. Modly z ne tak vzdálené minulosti. Uvěřili jste v Ježíše Krista, chcete ho následovat, ale zároveň se nechcete vzdát některých věcí. Bůžky svého starého života jste schovali hluboko do skříně nebo do sklepa. Ale pořád tam jsou. Opíráte se při tom o hlasy, které vás rádoby povzbuzují:

Sloužit Hospodinu? Izraelci přikývají. Jdeme do toho! Jozue je ale nechválí. On je varuje!

„Neber tu víru až tak vážně. Pozor, ať z tebe není fanatik. Udělej si to trochu pohodlnější. Není třeba být tolik radikální. Neboj se kompromisů!“

Bohové Emorejců, v jejichž zemi bydlíte. Bohové kultury, která nás obklopuje. Dalo by se mluvit o reklamách, které cílí na uctíváče v nás. Kupte si svého spasitele, zachrání vás od vašich bolestí, depresí nebo nudy!

Středobodem uctívání se v našem světě víc a víc stává člověk. Člověk si určuje, jaké chce mít pohlaví, a tak pro jistotu přidáme třetí záchody: panáček, panenka a jeden pro ty, kteří se ještě nerozhodli.

A co třeba, jak se dnes vychovávají děti? Rodiče jsou připraveni plnit veškeré tužby svých ratolestí. Kolik křesťanských rodičů krmit svoje děti povzbuzením ve stylu: „Svět patří tobě. Dokážeš všechno, co chceš.“ Nezapomněli jsme, že jen Bůh je všemohoucí? Nebo: „Můžeš být vším, čím chceš.“ Mluvíme ještě s dětmi o tom, že Bůh taky něco chce? Že existuje Boží vůle a že Boží plán pro jejich život je ten nejlepší? Možná ne nejjednodušší, ale určitě nejlepší!

Pozor, žárlivý Bůh!

Jozue s Izraelci provádí duchovní inventuru. Udělejte si i vy svou vlastní, abyste identifikovali modly, kterým sloužíte. Položte si následující otázky a buďte upřímní: V jakých chvílích prožívám největší zklamání? Čemu obětuji nejvíce času a peněz? Za kým nebo za čím jdu, když mě něco bolí?

Nakonec Jozue ukazuje na Boha s velkým B: „Falešní bohové, všechny ty modly našich předků, Egyptanů a Emorejců, to jsou jen sliby chyby. Podívejte se ale, co pro vás

udělal skutečný Bůh. Ať se rozhodnete jakkoli, já a moje rodina budeme sloužit Hospodinu.“ Izraelcům se to líbí. Horlivě přikývají. Skvělá volba! Do toho jdeme také!

Čekáte, že je za to Jozue pochválí? On je varuje! Ale Jozue lidu řekl: „Nebudete moci sloužit Hospodinu; vždyť je to svatý Bůh. Je to žárlivý Bůh; nesnese vaše provinění a hříchy. Jestliže Hospodina opustíte a budete sloužit cizím bohům, obrátí se a naloží s vámi zle. Skončíte s vámi tak, jako vám předtím prokazoval dobro.“ (Joz 24,19–20 B21)

Boží lid dostává otázku: Myslíte to smrtelně vážně? Bůh to totiž smrtelně vážně myslí. Je to žárlivý Bůh, Bůh žárlivě milující. Když se řekne žárlivost, někdo si představí magora, co denně manželce kontroluje esemesky, nebo hysterku, která nepustí manžela na pivo, aby ho měla pod dohledem. Existuje ale i zdravá žárlivost. Pokud někoho milujete, nenechává vás v klidu, pokud vás s někým podvádí. Boha nenechává v klidu, když mu naše srdce zahne s jakoukoli modlou.

„Tak tedy odvrhněte cizí bohy, které máte mezi sebou, a nakloňte svá srdce k Hospodinu, Bohu Izraele!“ (Joz 24,23 B21)

Jakub Limr, DiS., je pastorem KS Mozaika v Hradci Králové.

ho navštívilo přes 2000 lidí. Na hlavním pódiu v Růžovém sadu vystoupila slovenská kapela Timothy, slezští Noemiracles, rapper Envej, violoncellista Petr Špaček, chorvat-

ská kapela October Light nebo slovenská kapela Timothy a zpěvačka Miriam Kaiser.

Novinkou letošního ročníku byla druhá scéna v nedalekém kostele sv. Vavřince. Zde vystoupili menší soubory a sólisté – vokální skupina Let's go!, indie-folkový zpěvák a kytarista Forest Child, písničkář Štěpán Navrátil, americká jazzová zpěvačka Alison Wheelerová nebo začínající skupina Marbles. V průběhu festivalu na pódiu promluvalo několik umělců a řečníků o své víře.

„Naším cílem je představit Boha a církev v trochu jiném světle, vytvořit místo, kam lidé rádi pozvou své přátele, propojovat křesťany v Praze a podporovat křesťanské umělce,“ vysvětlil jeden z organizátorů Jan Adamec. Celkově se na přípravě a realizaci festivalu podílelo asi 100 lidí, pořádala ho Mládež pro Krista ČR, KS Praha, CBH Praha a Destiny Church Prague.

„Vnímala jsem to jako dobrý prostor pro to, udělat si piknik s přáteli – věřícími i nevěřícími. Minulý rok i letos byla možnost s nimi mluvit o tom, jak žiju s Bohem, i o tom, co slyšíme na festivalu,“ zhodnotila akcí jedna z návštěvnic.

◆ O obnově mariánského sloupu

na Staroměstském náměstí v Praze informuje Život víry průběžně. Na podzim roku 2017 pražský magistrát zmařil cíl utajených jednání, která měla vyústit v realizaci této kontroverzní stavby. Kardinál Dominik Duka vyjednal s vedením ERC to, že obnovu památky podpoří, ale při hlasování ERC věc schválena nebyla přesto, že ČCE a CB byly pro. Radnice Prahy 1 vydala stavební povolení, ale magistrát jako vlastník pozemku v září 2017 rozhodl, že se sloup na náměstí stavět nebude. Někoho, kdo na svém pozemku stavět nechce, lze těžko přinutit k opaku.

Stavební povolení ale mělo vypršet letos koncem června, a proto se zastánci obnovy sloupu rozhodli vztít věc do vlastních rukou. V úterý 11. 6. přivezla loď pod Karlův most 60 tun tesaných kamenů, z nichž má být sloup složen. Ve středu začali v místě před 100 lety zbořeného památky ilegálně rozebírat dlažbu, čemuž

zabránila až městská policie. „Zahájení“ stavby měla být zachována platnost stavebního povolení, což ale nepřipadá v úvahu, protože partizánský krok za zahájení stavby považovat nelze. K zahájení stavby chybějí dvě povolení a také nebyl proveden archeologický výzkum, který musí předcházet každé stavbě v rámci městské památkové rezervace.

Jak se situace bude vyvíjet, není zřejmé. To, co tuto akci odlišuje od jiných, je bezkrupulózni jednání lidí z okruhu Společnosti pro obnovu mariánského sloupu, kteří jdou za svým cílem vzdor zákonům i občanské slušnosti. Jde jim o usmíření Panny Marie, o které se domnívají, že naši zemi potrestá, pokud sloup obnoven nebude.

Česká společnost je ve věci stavby sloupu rozdělena. Politici nemají v pohledu na problematiku jasno, zdá se, že jednání není ani ve vládnoucí magistrátní koalici. Z církvi se proti obnově sloupu postavily AC, JB, ČČSH, BJB a KS. Mezi křesťany jsem se setkal s rozdílnými pohledy. KMS se opakovaně vyslovila proti obnově sloupu na původním místě, protože byl v půlce 17. století postaven nejen k oslavě záchranu Prahy před Švédy, ale také jako symbol vítězství římského katolicismu nad protestantskými bludy. Proti obnově sloupu na původním místě proběhlo množství protestů a petic. Protestující se nestavějí proti památce jako takové ani proti mariánské účtce. Sloup může být podle nich postaven na jakémkoli jiném důstojném místě. Netolerantní náboj památky se ale podle nich nehodí na místo, kde bylo po bitvě na Bílé hoře popraveno 27 českých pánů.

◆ CampFest odhalil hudební hosty.

Slovenský hudební open-air festival CampFest, který proběhne 1.–4. srpna v Nízkých Tatrách na Ranči Králova Lehota, zveřejnil jména zahraničních hudebních hostů.

Na pódiu se objeví Lindy Conantová (USA), která je od roku 2007 součástí misijní organizace YWAM (Mládež s misíí) a oslovuje studenty po celých Spojených státech. Sebe a svou kapelu Circuit Riders považuje za „misionáře, kteří tvoří hudbu“.

Kapela Hillsong London je součástí celosvětové sítě sborů Hillsong, která klade důraz na moderní, energické chvály; na Slovensko přijede se svým novým albem „There Is More“.

Z Británie přijede i Pyramid Park, což je umělecké jméno alt-popového zpěváka a kytaristy Petea McAllena. V září 2017 vydal úspěšné debutové album „Vulnerability“, které dosáhlo první příčky v britském křesťanském žebříčku na iTunes.

Dalším hostem bude mladý dánský rapper ELO. Pochází z africké Zambie, jako malý se musel vyrovnávat se smrtí otce a interpretů, např. BCC Worship, Miho Bodnár, Timothy nebo Tretí deň.

Na festivalu dále vystoupí polská chválicí skupina OWCA a mnoho slovenských kapel a interpretů, např. BCC Worship, Miho Bodnár, Timothy nebo Tretí deň.

Akci, které se účastní kolem šesti tisíc lidí a které je Život víry mediálním partnerem, organizuje Mládež pro Krista Slovensko. Jejím letošním tématem je „Krok vpřed“.

Modlitby v sobotu ráno

Návštěva u křesťanů v Soulu

Jedno ze shromáždění sboru SaRang

Na začátku dubna 2019 se několik křesťanů z českých sborů účastnilo pětidenního intenzivního semináře v jihokorejském Soulu. Seminář nesl název „Called to Awaken the Laity“ (Povolání k probouzení laických pracovníků) a organizoval ho presbyteriánský sbor SaRang (Láska), který s počtem cca 60 000 členů patří k největším sborům nejen v Koreji, ale i na světě.

Seminář byl určený zejména kazatelům z Koreje, ale účastnilo se ho také několik duchovních pracovníků z Evropy a Afriky. Člověka hned napadne, že tak veliký sbor, jakým je SaRang, musí mít velmi dobře nastavený způsob fungování, a to zvláště, když jde o sbor silně orientovaný na misi. Proto zakladatel sboru již před mnoha lety začal klást veliký důraz na výchovu učedníků ve sboru a systém domácích skupinek, které jsou zaměřené na duchovní růst jednotlivých členů.

Problémem mnoha sborů po světě totiž je, že pracovníci ve sborech často nemají pro mnohé aktivity dostatek času přemýšlet o tom, jaké jsou základy jejich sborů a kam směřují. Při-

Pán Ježíš během svého pobytu na zemi nevyučoval na misijních konferencích ani na biblických školách. Jeho cílem bylo věnovat čas především svým učedníkům a vychovat je tak, aby byli schopni vychovávat další učedníky, kteří ponесou evangelium do celého světa. Různí řečníci se shodovali v názoru, že u nich ve sboru není úspěchem počet členů, ale množství času, které kazatelé sboru každý týden věnují vedoucím domácích skupinek; a pak také čas, který vedoucí následně věnují členům svých skupinek při studiu Bible a na modlitbách. Tak, aby se po dvou až třech letech mohli členové věnovat, již jako vedoucí skupinek, zase dalším a dalším členům sboru.

Proč by to mělo vadit

Přemýšlel jsem o rozdílech mezi našimi sbory a sborem SaRang. Pro někoho z nás by možná bylo lákavé chodit do takového megasboru, pro jiného by to bylo naopak odpuzující. Ale o to nejde. To, co mě oslovilo nejvíc, byla jejich společná modlitební chvíle, která se koná každou sobotu od šesti ráno. Protože jsme na ni byli také pozváni, rozhodli jsme se nelitovat spánku a přijít se podívat. Venku byla ještě tma a při našem příchodu jsem očekával skupinky podobně ospalých jednotlivců, jako jsme byli my. Čekal jsem lidi spíše vyššího věku, kteří bývají ochotnější v sobotu brzy ráno vstát a začít den na společných modlitbách. Počet lidí při modlitební chvíli nás však šokoval. Sál pro cca 7800 lidí byl téměř plný a volná zůstala jen některá sedadla na galerii.

Mezi přítomnými jsme viděli malé děti s rodiči i mnoho dalších lidí, většinou ve věku mezi 20 a 40 lety. Jeden z českých kazatelů toto ranní shromáždění později nazval „předsíní nebe“, neboť jsme tam zakusili úžasnou atmosféru společných zpěvů a modliteb, plnou vanutí Božího Ducha. Společný zpěv (pro nás tam byly texty napsané v angličtině) s mnoha tisíci lidmi byl zážitkem, který se špatně popisuje, to se musí zažít...

Když jsem se někoho zeptal, jestli mu nevadí přijít ve svém volnu v sobotu ráno na modlitby, trochu udiveně se na mne podíval a řekl mi, že návštěva ranní modlitební chvíle je přece tím nejlepším zahájením volného dne. Nevím, jestli je to mentalitou Korejců, anebo prostě jen jejich nadšením z toho, co od Pána přijali. Sice nemají takovou křesťanskou tradici jako my Evropané, ale působilo to na mne tak, že berou víru v Pána Boha s daleko větším nadšením.

**Statisíce křesťanů
po tři měsíce čistily
pláže a otíraly ropou
znečištěné oblázky.**

Zajímavé bylo i chování lidí v neděli ráno, kteří po tisících velmi spěšně odcházeli z bohoslužby, aby během několika desítek minut uvolnili místo dalším členům sboru pro

Modlitebna sboru SaRang zvenku

Domácí skupinka

tom zdraví sboru vychází z orientace na činění učedníků (Mt 28,19). Na semináři zaznělo, že ne všichni členové sborů jsou ochotni vychovávat učedníky, ale všichni by toho měli být schopni. Kdo není, měl by ve svém duchovním životě začít dělat změny – vždyť následování Pána neznamená být jen pasivním návštěvníkem bohoslužeb. Žádný rodič nechce, aby jeho dítě zůstalo zaostalé a nevyvíjelo se. O to více to nechce náš nebeský Otec. Nasadme si při pohledu na Krista latku vysoko, ať nepolevujeme ve snaze duchovně růst.

Jižní Korea v kostce

Jižní Korea je rozlohou jen nepatrně větší než Česká republika, ale žije v ní přibližně 51 milionů obyvatel (v hlavním městě Soulu více než 10 milionů). Je až neuvěřitelné, jak se Jižní Korea v posledních desetiletích vzchopila. Po skončení korejské války v 50. letech minulého století patřila mezi nejchudší země světa (HDP činil pouhých 79 USD na osobu). Pak byly ale nastartovány radikální reformy, které položily základy pro silnou exportní ekonomiku, a v roce 2016 činil HDP již 27 538 USD na osobu (tedy 11. nejvyšší umístění na světě). Své ředitelství zde mají firmy Samsung, LG, Hyundai, Kia a další.

Lidé jsou otevření, veselí, zvědaví, rychlí, někdy až nesoustředění nebo roztěkaní. Často se ptají: „Kolik je vám let?“, protože Korejci vždy mají v úctě staršího.

Korejská kuchyně je rozmanitá, oproti nám nekonzumují tolik masa a základem každého jídla je miska rýže, polévka a spousta malých mističek, tzv. bančan. K typickým jídlům patří také tradiční pálivé kimči (speciálně upravené zelí, které se na dlouhou dobu nakládá s česnekem a dalšími dochucovadly). K nejoblíbenějším nápojům patří nejružnější druhy čaje.

Pro křesťany je úžasné zjišťovat, jakou rychlostí se křesťanství v Jižní Koreji rozšířilo. První zmínky o působení amerických misionářů v zemi pocházejí z roku 1884, o dva roky později čteme o prvním obráceném křesťanovi. Skutečné probuzení však nastalo až v 70. letech 20. století, kdy docházelo k zakládání cca 4000 nových sborů každý rok (to vychází na 11 nově založených sborů každý den!). Díky tomu se dnes zhruba 30 % obyvatel země hlásí ke křesťanství a mnoho čelných představitelů Jižní Koreje jsou znovuzrození křesťané (viz rozhovor s pastorem sboru SaRang).

bohoslužbu následující. A takto se to v neděli opakovalo několikrát. Vše organizované, se vzájemnou úctou a vstřícností.

Na závěr ještě dva příklady jejich věrnosti v modlitebním zápase za nás, aniž o tom

my sami víme. Byla to pro mě velmi radostná zpráva, i když zároveň trochu zahanbující:

1. Celou naši skupinu z ČR totiž někteří členové sboru znali již dopředu jménem. Sice naše jména trochu komolili, ale snažili se. Když jsme

se jich zeptali, jak je možné, že si naše jména tak dobře pamatují, překvapeně odpověděli, že si nás přece musí pamatovat, když se za nás každý týden pravidelně modlí! Modlí se za nás, modlí se za české sbory, modlí se za celou ČR. Pravidelně a vytrvale.

2. Věřící zástupce ředitele pobočky firmy Microsoft v Soulu již před delším časem nechal jednu jednací místnost přejmenovat na „Prague“. Od té doby se v této „pražské“ místnosti několik věřících zaměstnanců Microsoftu každou středu odpoledne po pracovní době pravidelně modlí za Prahu a celou ČR. Není to povzbuzující? Nebo ještě lépe – není to inspirací i pro nás?

□ Jiří Boháček, BJB Praha 3

Autor je starším sboru.

Musíme se připravit na změny

říká John Jung-Hyun Oh, pastor megasboru SaRang v Soulu

Podle statistik křesťané tvoří zhruba 30 % jiho-korejské populace. Jak to společnost ovlivňuje?

První misionář přišel do Koreje před 134 lety. Během jediného století Korea prošla obrovskou proměnou a odvrátila se od buddhismu, konfucianismu a lidových náboženství. To je opravdu ojedinělý fenomén. Mezi jednotlivými společenskými vrstvami byly tehdy nepřekonatelné propasti. A byly to právě křesťanské hodnoty – jednota a rovnost –, které naši společnost tak pozoruhodně proměnily. 20 % Korejců dnes tvoří protestanté a 10 % katolíci a neúnavně se snaží řešit problémy, které v naší společnosti vyvstávají.

Například v roce 2007 narazil v přístavu plovcůi jeřáb do ropného tankeru, což způsobilo v naší zemi historicky největší únik ropy. A křesťané byli první, kdo podal pomocnou ruku. Do pobřežního města Taean přijelo přes milion křesťanů a po tři měsíce čistili pláže a otírali ropou znečištěné oblázky. Křesťané se také jako aktivisté vyjadřují k různým problémům, jako je např. znečištění ovzduší jemnými prachovými částicemi. Bojují s názory, které považují za škodlivé a homosexuální styl života za základní lidská práva. Sbor SaRang je v tomto ohledu v přední linii, chce být „duchovním vyslancem čistoty“.

Jak se Jižní Korea za posledních 50 let proměnila a jak k tomu přispěli křesťané?

Před 50 lety Korea prožila občanskou válku a od té doby si Bůh Korejce používá jako misionáře po celém světě. Duch svatý zde za posledních 50 let odvedl kus práce. Bůh si zde používá především čtyři věci: Zprvu, korejské církvi bylo skrze první misionáře dáno Písmo, což výrazně přispívá k vytváření zdravých, biblických názorů. Zadruhé, korejská církev se neustále modlí a snaží se hledat stále nové způsoby, jak se modlit – celonoční modlitby, modlitby spojené s pústem, modlitební hory. Zatřetí, korejské křesťané jsou církvi natolik oddaní, že dokonce prodávají své domy, aby mohli financovat

stavbu modliteben. Začtvrté, korejská církev ráda Boha uctívá. Radostné chvály patří k naší národní povaze. Tyto čtyři duchovní zdroje jsou hnací silou korejské církve a jsou dědictvím, které předáváme i mladší generaci. Nepopíratelně to hrálo značnou roli i v rozvoji Koreje. Svého času byli korejský prezident, předseda národního shromáždění, předseda nejvyššího soudu, náčelník štábu armády, náčelník štábu letectva i velitel námořních sborů všichni křesťané. Ke křesťanství se zároveň hlásilo 40 % všech armádních generálů.

Roste stále korejská církev? Která denominace nejvíce?

Ačkoli církev v průběhu třetí průmyslové revoluce čelila mnoha výzvám, neustále roste, ale nyní pomaleji. Největšími denominacemi jsou dvě presbyteriánské církve. Myslím si, že to je proto, že splňují tři důležitá kritéria, která jsou pro růst církve důležitá: 1. porozumění pro nové kulturní vlivy, 2. dobrý církevní vedoucí, 3. duchovní kapacita sboru. Sbor, který se snaží adaptovat na změny související se čtvrtou průmyslovou revolucí (*digitalizace spojená s automatizací výroby a z toho vyplývajícími změnami na trhu práce – pozn. red.*), bude růst bez ohledu na denominační příslušnost.

Jak nejlépe dnes sdílet s lidmi evangelium?

Období čtvrté průmyslové revoluce je spojené s umělou inteligencí, internetem věcí, velkými daty, virtuální realitou a sociálními médii, což společnost změní nevidaným způsobem. Církvi by se na to měla připravit, a to pomocí velkých dat (*počítačově zpracované velké objemy statistických údajů – pozn. red.*). Jen těm, kdo budou vlastnit kvalitní data plná života a dokážou je využít, se bude dařit. Co si pod tím představíte? Cokoli, co bude efektivně pomáhat šířit evangelium – geografická poloha, svědectví a příběhy obrácených. Sdílet a shromažďovat know-how – např. jak srozumitelně je evangelium prezentováno, jak evangelium obnovuje lidský život, jak učednický program proměňuje život učedníka – a pak z toho všeho vytvořit data. To je klíčem k úspěchu. Církvi by k tomu měla využívat Boží zdroje, jako jsou duchovní dary, budovy, materiály, schopnosti. Neměli bychom opomíjet YouTube a další sociální média, ale maximálně je využívat pro aktualizované sdílení evangelia. Zároveň bychom ale neměli opomíjet ani tradiční způsoby misie. Náš sbor například pravidelně pořádá čtyřdenní evangelizační festival, kde se pro Ježíše rozhodují tisíce lidí.

S čím se korejská církev v současné době nejvíce potýká?

Pro členy církve je těžké uchovat si víru a odolávat vlivu světské kultury. V období digitální revoluce v tom korejská církev selhala. Musíme překonávat nové výzvy, nesmíme se od světa izolovat. Korejská církev se musí postavit problémům čelem a sloužit lidem jako Ježíš. Myslím, že církev může přispět k řešení problémů naší společnosti, jako je nízká plodnost, rozvoj talentů nebo jemný prach.

Také doufáme, že nás Bůh použije v procesu budoucího znovusjednocení Koreje v míru a bez krveprolití. V čase po spojení obou korejských států budeme více než kdy dříve potřebovat čistá srdce a křesťanskou víru.

□ Tomáš Coufal a Jiří Boháček, překlad Lucie Vlasáková